

Toda vlada nas je v nečem presenetila; zahtevala je namreč od dežele in udeležnikov 250.000 gld. Ker je 100.000 gld. dovolila dežela, bi morali zložiti udeležniki 150.000 gld. To bi bila pretrda zahteva; vipavske občine bi ne zmogle tolike svote. Zato smo v „Soči“ še molčali o tem vladinem načrtu, kajti naša poslanca sta napela vse moči, da bi izposlovala pri vladi popusta še za 100.000 gld.

Zgodilo se je! Konečno je predložila vlada rečeni načrt zakona državnemu zboru; v njem se zahteva od dežele in udeležnikov le 150.000 gld. — Občine Vipavske doline bodo morale kupiti torej le za 50.000 gld. delnic, kar ne bo nikaka težava. Zdaj torej lahko pustimo povsem na strani goriško mesto, od katerega ne zahtevanjmo ničesa! — Občine si denar lahko izposodijo, da kupijo delnice; ta denar torej ne bo zavržen, marveč le naložen pri podjetju vipavske železnice.

Za vipavsko železnico se bo moralo ustanoviti posebno delniško društvo; podpisovanje in vplačevanje delnic se bo vršilo pod vladnim vodstvom, še predno se izda koncesija. Vipavske občine naj bodo že zdaj pripravljene na to!

Vipavska železnica bo dolga 30,4 kilometrov; kapitala bo treba 1,635.000 gld. (nominalna vrednost pa 1,666.000 gld.) — Čistega dobička se je nadejati prva leta 35.000 gld., naslednja pa 49.000 gld. — Državna garancija se določi na 1,516.000 goldinarjev glavnice in 64.5000 gld. letnega prinosa. In s tem bi povedali vse, kar moremo danes reči o tej znameniti pridobitvi za Vipavsko dolino in za deželo sploh. — Dostavljamo le še, kar smo že povedali, da ta železnica se utegne podaljšati do Vrhnike, od koder pojde do Ljubljane nova železnica, ki se tudi letos zagotovi z istim zakonom. (Ta bo dolga 12 kilometrov, stala bo 450.000 gld., donasala bo 13.000 gld. na leto; vlada zagotovi 400.000 gld. glavnice in 17.000 gld. na leto; dežela da 20.000 gld., udeleženci pa 30.000 gld., torej razmerno veliko več nego udeleženci vipavske železnice). — Ako bi se zvezali te dve železnici, potem bi bila krasna zveza med Ljubljano in Gorico, najmanj 50 kilometrov poti bi si prihranili. Dal Bog, da bi se to uresničilo.

Za danes pa: presrčna hvala vsem poslancem in drugim možem, ki so složno delovali za tako ugodno rešitev tega prevažnega gospodarskega vprašanja!

Obrtnijske raznoterosti.

Obdelovanje lesa. Francoski finančni minister je dobil neki patent za neki ameriški stroj, ki les za užigalne klinčke tako popolnoma obdeluje, da na jedni strani denejo v stroj deblo, na drugi pa že prihajajo na dan užigalni klinčki v škatljicah. Vsled tega izgubi nekaj tisoč ljudij delo. V Franciji je izdelovanje užigalic državni monopol.

Črnilo za znamovanje zabojev. Za znamovanje zabojev je dobra kromova tinta. Napravi se, ako se rastopi 10 delov izvlečka modrega lesa v 500 delih vode in pridene dva dela kromovokislega kalija.

Kis obvaruješ, da se ne spridi, ako ga razgreješ in nekaj minut kuhaš. Potem se dolgo dober ohrani.

Pleska, ki se sme prati. 2 kilo rujavega mizarskega lima moči se dvanajst ur v vodi, potem pa s kuhanjem razstopi, v kuhajoči tekočini se razstopi dvojno kromovega kislega kalija in 100 gramov anilinove rujavine. Pleska se gorko in čez nekaj dni po vplivu solnčne luči postane plesk neraztopljiv in se lahko umiva, ker je popolnoma nepremočljiva.

Francoska razstava v Pragi. Francoski industrijaleci nameravajo prihodnje leto s pomočjo francoske vlade prirediti veliko obrtno razstavo v Pragi. Nemci se radi tega silno vznemirjajo.

Kmetijstvo.

O trgovini s hmelom.

„Domovina“ je priobčila o trgovini s hmelom nastopni članek: Na Štajerskem laži od lanskega pridelka še kakih 1000—2000 metercentov hmelja, ki nam bo najbrž ostal star in neprodan, kar je za kmetijstvo hud udarec, posebno če pomislimo, da so bile hmeljske cene že tudi v jeseni zelo slabo.

Nič bolje in še celo mnogo slabše se godi hmeljarjem po drugod. Iz vseh krajev, koder se hmelj prideluje, se sliši le godrnjanje in tožbe, da se za hmelj ne skupi več kolikor znašajo pridelovalni stroški in da bo najbolje, hmeljišča opustiti ter namesto hmelja pridelovati kaj drugega. V Ameriki, na Angleškem in Ruskem, koder so bile hmeljske cene primeroma še slabejše nego pri nas, so zares že mnogo hmeljišč uničili in sicer po nekaterih angleških pokrajinih 10 %, v Ameriki celo po 10 do 30 %. — Nasprotno so pa po nekaterih krajih, posebno tam, koder se fino in dobro blago prideluje, zopet mnogo na novo nasadili. Iz tega se vidi, da se dobro fino blago še vedno izplača in da prav za prav le tisti hmeljerejci trpijo zgubo, ki nimajo prave zemlje za hmelj ali pa da ne znajo pridelka dobro spraviti. To naj tudi za slovenske hmeljarce velja im mislim, da tisti ki bo imel dobro lepo blago, bo iz hmeljem še vedno boljše izhajal, kakor iz kakim drugim poljskim pridelkom; kdor pa nima za hmelj ugodne zemlje ali kdor misli, da so za pivo tudi smeti dobre, tisti naj se pa le rajši s čim drugim peča.

Kakor se poroča iz vseh delah sveta, so pivovarne povsod za dalje časa (za 1—2 leti) s hmeljem založene in se toraj ni čuditi, če za ogromne množine, ki še pri kmetovalcih leže, nikdo ne mara. Neki ameriški hmeljski trgovec je zračunal, da ima sama Amerika sedaj še okoli 250.000 metercentov hmelja, ker na leto 139.185 meterskih centov potrebuje, se vidi, da jim bo v Ameriki še vedno ostajalo hmelja, če bi tudi v leto 1896. ne zrastle niti rožice. Da bi se v prihodnje iz Evrope v Ameriko ne mogel več hmelj uvažati, je trgovec Wilbur, ki ima pri vladi mnogo upliva, sprožil misel, da naj bi se od piva, ki je varjeno iz domačega t. j. iz amerikan-